

papers d'eglésia

***El cost d'un
testimoniatge per
“tot el consell de Déu”***

Armando Di Pardo

***El cost d'un
testimoniatge per “tot
el consell de Déu”***

Armando Di Pardo

Versió catalana de l'article *El coste de un testimonio por “todo el consejo de Dios”*

Traducció: Antoni Mendoza i Miralles

Edició castellana: revista *Adelphos (hermanos)*, any VII, n° 11, maig de 1979,
pp. 355-367, Montevideo (Uruguay)

Primera edició catalana: 2004, *Edicions Cristianes Bíbliques*, per l'*Església
Cristiana Bíblica*, Sant Ramon 7, 08440 Cardedeu-Catalunya (Espanya)
correu-e: ecb.esglesia@wanadoo.es

Maquetació: AMM, Apartat 2533, 08080 Barcelona-Catalunya

“*Compra la veritat i no la venguis*”

(Proverbis 23:23)

Amb aquest text, la Paraula de Déu ens introdueix –a través de la figura molt familiar de comprar i vendre– a la valoració de profundes lliçons espirituals.

Tot el món compra i ven coses i més coses, de poc o molt preu, necessàries o innecessàries, generalment peribles; coses que han arribat a subjugar de tal manera a l’esperit de l’home en la nostra així anomenada “societat de consum” que han arribat a fer d’ell un esclau de les seves pròpies possessions —valgui la paradoxa. Però és obvi que el nostre text ens confronta amb altres valors: La Veritat no pereix. Conseqüentment, no pot ser manipulada com una mercaderia qualsevol ni les seves estrades confoses amb tarifes i mostradors de comerciants mundans.

“*Què és la veritat?*”, va preguntar Ponci Pilat al Senyor Jesu-Crist, sense adonar-se que estava precisament davant la seva augusta presència personal. Diguem, doncs, que a la llum de les Santes Escripures, la Veritat en concret comprèn una trilogia que es troba unificada en una relació vital, indissoluble i indissociable, és a dir:

1. El Senyor Jesús, ja que ell va dir: “*Jo sóc ...la veritat*” (Jn.14:6).
2. L’Esperit Sant, a qui el Senyor va anomenar “*l’Esperit de veritat*” (Jn 14:17).
3. La Paraula de Déu, com el mateix Senyor ho va dir al Pare: “*La teva Paraula és veritat*” (Jn 17:17).

La Veritat que cal “comprar” i “no vendre”. El seu *preu*, doncs, no té cap relació amb els diners o la moneda corrent (Is 55:1): la gràcia de Déu no es cotitza al mercat borsari. El preu de la Veritat és de caire moral: la seva *moneda* consisteix en “sacrificis espirituals, agradables a Déu per Jesu-Crist” (1Pe 2:5).

En cada àrea de l'experiència cristiana regeix aquest cost com un principi fonamental. Vegem-lo breument:

La SALVACIÓ, que és per la pura i sola Gràcia, amb tot cada pecador deu “comprar-la” al preu del penediment i la fe (Ft 20:21). Aquest preu declara la fallida de tot concepte humà de bondat natural i justícia pròpia. El penediment humilia, quebranta i porta al peu de la Creu a l'envanit *superhome* contemporani que, en dolor de contricció ha de clamar per misericòrdia. La “fe vers el nostre Senyor Jesu-Crist” obliga a negar tota altra idea o concepte, propi o aliè, sobre el veritable camí de salvació, i porta a l'ànima penedida a dipositar plena i sola confiança en la persona del Redemptor i en la seva sang preciosa vessada pels nostres pecats; la connecta així amb l'Esperit Sant per a ser nascuda de nou. Tot això per l'acceptació del missatge que ens és donat en les Santes Escripures. Així és com en l'àrea de la salvació eterna, cada pecador ha de *comprar la veritat i no vendre-la*.

La SANTIFICACIÓ també té el seu preu per al renascut. A Romans 6:22 llegim: “*Però ara, alliberats del pecat i fets esclaus de Déu, teniu el vostre fruit per a santificació...*”. Ser *fets esclaus de Déu*: aquest és el preu que l'Esperit Sant requereix pagar. “**Preneu el meu jou sobre vosaltres**”, va dir el Senyor. “**Humilieu-vos doncs sota la mà poderosa de Déu**”, ordena l'Escriptura. Tot albir, tot orgull, són portats a la rendició si hem de gaudir de la vida en abundància, en la profunda comunió, fruit i poder de l'Esperit. Paguem tot això amb la moneda de llei del “*sacrifici vivent*” (Rm 12:1,2). “*Compra la veritat i no la venguis*”.

La FIDELITAT, a l'extrem de la línia, reclama el preu que la Veritat exigeix, especialment en aquests darrers temps d'apostasies i refredament de la caritat. “*No us uniu amb jou desigual amb els incrèduls*” (2Co 6:14, etc.) és un manament indiscutible que no pot ser compromès en cap de les seves esferes d'aplicació cristiana, sigui a nivell individual com a nivell eclesial. Això implica la separació de modernismes i ecumenismes, i de les organitzacions que els sustenten, tant a nivell regional, com a nivell nacional, continental i mundial. Amistats, posicions, temples, etc., estan inclosos en el preu. “*Per tant, sortim vers ell (Crist) fora del campament, portant el seu oprobí*”

(He 13:13). No s'ha de vendre la Veritat per mantenir posicions eclesiàstiques, ni per miserables monedes de plata ni plats de lleties. “*Compra la Veritat i no la venguis*” ordena el Senyor a la seva Paraula santíssima.

Però el preu de la Veritat inclou, a més, el cost implicat en la doctrina Bíblica de la Unitat cristiana. Aquesta ha estat tergiversada per l'anomenat *Moviment Ecumènic*; ha estat compromesa per les transigències del *Neoevangelicalisme* i l'evangelisme ecumènic de tantes “campanyes unides”; i ha estat paralitzada pel *denominacionalisme* que, en el seu afany de perpetuar les particulars tradicions històriques de cada confessió, perpetua amb això mateix diferències i discrepàncies sota un mantell de “tolerància cristiana” que permet la coexistència de la veritat i l'error... en nom de la veritat, una absoluta incongruència. Concilis d'Esglésies: ecumènics, antiecumènics i a la meitat del camí entre ambdós extrems, proven aquest síndrome o estat general de l'eclesiasticisme contemporani. Qualsevol creient mitjanament informat ho sap. I aquí és on el manament de *comprar la veritat i no vendre-la* adquireix per a tot cristià que es consideri fonamental i per a tota Església Fonamentalista, una nova dimensió: ***el cost d'un testimoniatge per la Paraula i el nom del Senyor***.

Aquí és on l'Església “a Filadèlfia” (Ap 3:7-13) és presenta com el nostre “model a la muntanya”, ja que el seu testimoniatge particular ve avalat pel testimoniatge que el mateix Senyor Jesús va donar d'ella, quan li digué: “***Has guardat la meva Paraula i no has negat el meu Nom***”. Però en aquesta mateixa declaració de fidelitat queda indicat el seu preu: (1) Guardar la Paraula; (2) no negar el nom de Crist Jesús. I quina és la Paraula que cal guardar? Per a un creient en les Escriptures, hi ha una sola resposta a aquesta pregunta: ***tot el consell/propòsit de Déu*** (Ft 20:27). I és clar, com la llum del migdia, que això no vol dir una part de les veritats bíbliques, ni la major part d'elles, sinó ***tot*** allò que l'Esperit de veritat ens ha donat en la Paraula de veritat. No hi ha lloc aquí per a paralitzacions, ni selecció, ni cap minimització: ***Tot*** significa precisament això: ***tot*** el ric contingut doctrinal de les Santes Escriptures; qui s'atrevis a afirmar el contrari

seria un ignorant o un obstinat, per sincer que pogués ser en els seus requeriments.

No ens acusi el lector d'exagerar la nota: consideri abans el context de la protesta de l'apòstol Pau als ancians de l'Església a Efes, i veurà que tractem amb assumptes d'extrema gravetat. En efecte, Pau els va dir: ***“Per això us dono testimoni en el dia d'avui que jo estic net de la sang de tots, perquè no he defugit d'anunciar-vos tot el consell/propòsit de Déu”*** (Ft 20:26-27).

Quin fet tan solemne i terrible! Tornarem sobre això un mica més endavant. Mentrestant, diguem aquí que els ancians d'Efes havien de conèixer necessàriament el que significava ***“tot el consell de Déu”***, si és que les paraules de Pau havien de tenir valor per a ells. Cal que ens preguntem: Com podríem saber el que aquells germans tenien en la seva ment aleshores? La resposta és: La nostra única possibilitat actualment consisteix en intentar *esbrinar*, per així dir-ho, quin van ser el Consell de Déu que estava contingut en els passatges bíblics que ens descriuen del ministeri de Pau a Efes. I aquests passatges són: Fets 18:19-21; cp., 19; 20:1, 4, 15-38; 1Co 15:32 i 16:8, 9; Efesis; 1Tm 1:3, 4; 2Tm 1:16, 18 i 4:12. Com lectura addicional està la carta del Senyor a l'Església a Efes: Apocalipsi 2:1-7.

Ara bé, per esbrinar i obtenir així el *Consell de Déu* contingut en aquests passatges, hem de destriar, extreure i després codificar, les doctrines que revelen. El resultat de la nostra pacient tasca ens donarà un quadre sorprenent del que actualment anomenem *Teologia Sistemàtica*. Ni més ni menys! Per descomptat que no trobarem les doctrines definides pels seus noms específics o tècnics, ni agrupades en el mateix ordre que tot seguit donem, ni desenvolupades exhaustivament; però aquestes doctrines hi són, explícitament o implícitament revelades: unes vegades en diversos textos, unes altres solament en un versicle, i sovint només en una part d'un versicle. I reunides com evidència, ofereixen un impressionant exemple del que significa parlar de *tot el consell de Déu*. Compartim amb el lector el resultat de la nostra codificació doctrinal.

1. De l'Eternitat antecedent, o d'*abans de la fundació del món*: Ef 1:4 i 3:9, 10.
2. De l'Eternitat consegüent, o futura: Ef 3:21.
3. De Déu, el Déu Tri. La Trinitat econòmica, o sigui, les Persones de la Santíssima Trinitat en les seves funcions dins del pla de la redempció: Ef 1:2, 3, 6, 7, 10, 13, 14; 2:4-7, 10-18.
4. De Déu, com Creador, i la Creació (no *evolució*, com es veurà): Ef 3:9 i 1:4b.
5. De la Deïtat i Eternitat de Crist, Fill de Déu: Ef 3:11, 14, 15, 19 i 4:13; comp. Ef 6:9.
6. De l'Esperit Sant, com una Persona (no una *influència*): Ft 20:28; Ef 4:30.
7. De l'Esperit Sant, com revelador del *Misteri del Crist*: Ef 3:3-5.
8. De l'autoritat de les Escripures, "*l'espasa de l'Esperit, que és la Paraula de Déu*": Ef 6:17.
9. De l'home, en el seu estat caigut, "*morts en les ofenses i els pecats*": Ef 2:1-3.
10. De la redempció, per la *sang* del Senyor Jesús: Ef 1:7 i 2:13; ofrena i sacrifici a Déu: Ef. 5:2.
11. De la salvació, per gràcia i per fe, *no per obres* humanes: Ef 2:5-9; rebuda al moment d'escoltar i creure el missatge de l'Evangelí: Ef 1:13.
12. De les dispensacions, o diferents èpoques o edats, en el tracte de Déu amb els homes al llarg de la història bíblica: Ef 1:10- 21; 2:7, 12; 3:1-9, 21.
13. De l'elecció i predestinació dels creients, i dels seus propòsits: Ef 1:4, 5; 2:7; 3:9-11.
14. De l'experiència cristiana:
 - a) posició del creient segons l'obra consumada de Crist: ressuscitat i assegut en els Cels amb Crist Jesús: Ef 2:4-6.

b) l'experiència en la vida pràctica del creient:

- segellat amb l'Esperit Sant, “*arres de la nostra herència*”, al moment de penedir-se i creure: Ft 20:21; Ef 1:13, 14; 4:30b.
- de la santificació: apartats del pecat i apartats per a Déu, per caminar en amor i viure victoriosament: Ef 4:17-32; 5:1-21.
- del fruit de l'Esperit: Ef 5:9, 10.
- dels dons de l'Esperit: Ef 4:7-12 comp. Ft 19:6, 7, 11-17 (aquests dons de senyals després van anar minvant, com es veu per altres escriptures: 1Co 13:8; He 2:3, 4 comp. 1Tm 5:23 i 2Tm 4:20b).
- de la plenitud de l'Esperit: Ef.3:16-19; 5:18-20.

15. De la vida devocional del creient (aplicació pràctica):

- a) de la pregària “*en l'Esperit*”: Ef 6:18. Exemple donat per Pau: pregàries amb motius espirituals profunds, i no només per necessitats temporals: Ef 1: 16-23 i 3:14-19 comp. Ef 2:18.
- b) les relacions en la vida de la llar: conjugals, paternals i filials: Ef 5:22-24, 28, 33; 6:1-4.
- c) del testimoniatge del creient en el món: Ef 6:5-9 comp. vv. 21, 22; 4:1, 17-32; 5:3-17.

16. De l'amor:

- a) De l'amor de Déu i de Crist Jesús: Ef 1:4; 2:4-7; 3:17-19; 5:2 i 6:23.
- b) De l'amor del creient al Senyor: Ef 6:24.
- c) De l'amor fraternal:
 - Entre els germans de l'Església local: Ef 4:2 i 5:1, 2 comp. Ft 20:1, 37, 38.
 - Envers tots els altres germans, sense fronteres: Ef 1:15 comp. 2:17-19.
 - L'amor s'ha de manifestar en obres:
 - pregant els uns pels altres: Ef 1:15, 16 6:18-20 comp. Ft 20:36.

- ajudant en temps de necessitat: Ft 20:35; Ef 4:28.
- suportant-se i perdonant-se uns a uns altres: Ef 4:2, 32.
- assistint-se en les tribulacions i exposant la pròpia vida pels germans: Ft 19:29-33 i 20:1, 23, 24 comp. 1Co 15:32 i 2Tm 1:16, 18.
- Reprensió que el Senyor va fer a l'Església a Efes perquè aquesta havia deixat el seu primer amor i les seves primeres obres: Ap 2:5.

17. De l'Església de Crist:

- a) El seu *fonament* i *pedra angular*, com un edifici espiritual: Ef 2:20-22.
- b) La seva integració: les *noves criatures* integren l'Església. La dicotomia jueu-gentil acaba en la Creu i en la Sang del Senyor, qui ha fet un *nou home*, habitació de Déu per l'Esperit: Ef 2:11-22.
- c) L'Església és el Cos de Crist: Ef 1 22; 4:12, 16; 5:23.
- d) Els membres de l'Església són, alhora, membres de Crist: Ef 5:30, i membres els uns dels altres: Ef 4:25.
- i) Crist Jesús, únic Cap de l'Església establerta pel Pare: Ef 1:22; 4:15; 5:23-24.
- f) La seva forma de govern:

Teocràtica: Perquè Crist és el seu Cap, constituïda pel Pare (com ja s'ha vist) i on habita l'Esperit Sant: Ef 2:18-22; per a glorificar a Crist: Ef 3:20-21, establint en ella el seu Senyoratge, única manera en que Crist pot ser glorificat com a Cap del Cos. L'Església ha d'estar subjecta a Crist: Ef. 5:24; això significa ser governada per ell. El govern és, doncs, Teocràtic.

Bíblic, és el segon aspecte del govern de l'Església, encara que sempre en la mateixa línia de pensament que quan em dit Teocràtic, ja que la Bíblia és la Paraula de Déu, la Paraula de veritat : Ef 6:17; 1:13. Per això és la única autoritat pel que fa a la doctrina i les pràctiques, i ha de ser seguida en amor: Ef 4:14-15.

Congregacional, és el tercer i últim aspecte. No en en el sentit *democràtic*, sinó en el sentit *aplegada com un organisme*, o sigui, com *un Cos*: Ef 4:4. Per a funcionar com *un Cos*, s'ha de convocar a tots els seus membres. Cada membre té l'obligació de sotmetre's al Cap; i cada membre té el privilegi de ser usat pel Cap per a manifestar llur voluntat. Congregacional té, doncs, un sentit profundament espiritual. El Senyor, pel seu Esperit, podrà d'aquesta manera actuar *en i a través* dels seus membres, on habita: Ef 2:18, 22; 3:20, 21; 4:6. Per això els membres del Cos són cridats a no ser desassenyats, sinó entenedors de quina sigui la voluntat de Senyor: Ef 5:17.

g) La seva edificació es realitza principalment pels ministeris bàsics de evangelistes, pastors i doctors o ensenyadors: Ef 4:11-12; edificant-se en amor: Ef 4:15, 16.

h) De la seva puresa i disciplina: Ef 4:17-5:21 comp. Ft 20:28-31.

i) De la seva missió:

- predicar l'Evangelí: Ft 20:20-21, 24 comp. Ef.1:13 i 6:19-20.
- defensar l'Evangelí: Ft 20:29-31; Ef 6:13-17; 1Tm 1:3-4.
- confirmar l'Evangelí: Ef 1:17-23; 3:14-21; 4:1, 15, 16 comp. Ft 20:20.

j) De l'abast del seu testimoniatge: no es limitat humanament, sinó que també testifica de la multiforme saviesa de Déu als principats i a les potestats en àmbits celestials: Ef 3:10, 21 (*l'ecumenisme*, com a visió terrena-secular, és trobat fals).

k) De les ordenances de l'Església:

- el Baptisme: administrat a creients correctament ensenyats: Ft 19:1-7; *un sol baptisme*, llegim, no varis: Ef 4:5
- el Sopar del Senyor. No s'esmenta en l'epístola als Efesis; però per una altra escriptura sabem que Pau, abans de reunir-se amb els ancians d'Efes a Milet, va passar per Tròada, i allí va celebrar el Partiment del Pa juntament amb els deixebles reunits amb aquest propòsit "*el primer dia de la setmana*": Ft 20:6-7.

l) De la separació d'apostasies i el manament de redargüir-les:
Ft 20:29-31; 1Tm 1:3, 4; Ef 4:14 i 5:6-11 comp. Ap 2:2, 6.

m) De la unitat de l'Església:

- és espiritual en essència: Ef 2:20-22; 4:3-6; 5:18-21.
- és Doctrinal en relació a la Paraula: Ef 4 13-16 comp. Ft 18:24-27.
- s'ha de manifestar tant a l'Església local com entre els germans de les diferents Esglésies: Ef 1:15; 3:17-19, "*amb tots els sants*", no només amb els d'un lloc determinat (comp. Ft 20:4). La unitat i la relació entre les Esglésies es veu també a Ap. 2:1- 2, en la carta de Crist a l'Església a Efes, en el fet de posar el seu portallàntia juntament amb els de les altres esglésies.

18. De l'angelologia, o dels àngels de Déu: Ef 3:10.

19. De la satanologia i demonologia, o de Satanàs i els dimonis:
Ef 2:2; 4:27; Ft 19:13-20; Ef 6:11, 12 , 16.

20. De la idolatria: Ft 19:23-40; Ef 5:3.

21. De l'escatologia, o de la vinguda del Senyor i els últims esdeveniments:

a) De la vinguda del Senyor:

A Efesis 1:18 llegim: "*il·luminats els ulls de la vostra ment, a fi que sapiqueu quina és l'esperança de la seva crida, i quina la riquesa de glòria de la seva herència en el sants*".

Això ens connecta directament amb la vinguda del Senyor, ja que *l'esperança* apunta al futur, i aquest futur té relació tant amb Crist com amb nosaltres. En aquell dia, la seva vocació redemptora es veurà satisfeta, perquè es coneixerà "*la riquesa de glòria*". Ell espera veure-la tant com nosaltres, ja que aquí no es tracta de la glòria del Cel, sinó d'una altra glòria que és de caràcter personal. La glòria que posseeix en si mateix, però que no posseeixen els seus. Per això llegim: "*la seva herència en el sants*". Quan vingui produirà *en* nosaltres aquest estat de glòria, i com més gloriosos siguem, més rica serà en glòria

la seva herència. Beneïda esperança! Això ens obre l'enteniment per a comprendre els fets corresponents, que són:

- la resurrecció-transformació dels nostres cossos, aquesta experiència de la redempció l'estem esperant, i el Senyor obrarà en la seva vinguda. Per això tenim també *les arres* de l'Esperit Sant, amb el qual vam ser segellats "*per al dia de redempció*" (Ef 1:13, 14; 4:30b). Aquest "*dia de redempció*" només pot relacionar-se amb la redempció del cos, ja que la de l'ànima ja la tenim actualment.
- l'arrabassament de l'Església. No hi ha cap menció específica als nostres textos; però pot estar suggerida a Ef 1:9-10: "*de reunir, en l'administració de la plenitud dels temps, totes les coses en Crist*". També a Ef 5:27, on, parlant de l'Església, se'ns diu que Crist *se l'ha presentarà* gloriosa. Com exemple, tenim el que li va succeir al mateix Senyor, qui, després de ressuscitat, va ser alçat al Cel i col·locat a la dreta del Pare: Ef 1:20 comp. 2:6.
- el tribunal recompensador: "*Sabent que el bé que faci cadascú, això rebrà del Senyor*": Ef 6:8 comp. Ft 20:32.
- les noces entre Crist i l'Església: Ef 5:22-23 comp. 3:6. Allí l'Església apareix gloriosa, *sense cap taca* (cosa externa), *ni arruga* (defecte per fer-se malbé des de dintre), *ni res de semblant* (totalment lliure de tota imperfecció), *gloriosa*, és a dir, per a Crist. Beneïda Església del Senyor!

b) Del Regne que ha d'esdevenir i l'estat etern dels redimits.

"*El regne del Crist*" (una referència al regne mil·lenari) "i de Déu" (una referència al regne etern): Ef 5:5 (part final). "*...a ell, la glòria en l'església en Crist-Jesús per totes les generacions pels segles dels segles*": Ef 3:21 comp. 1:21.

c) Del càstig etern dels impius.

Els "*fills de desobediència*" (Ef 2:2) són els "*fills d'ira*" (Ef 2:3). Per Efesis 5:5, veiem la seva fi: no tenen herència en el regne del Crist i Déu; en el regne de Crist seran governats amb vara de ferro, i en el regne de Déu no entraran i quedaran exclosos i, amb això, eternament separats de Déu.

22 . De la Teologia Pastoral, o dels ministres i la seva tasca: Ef 4:11-12.

- a) Ancians, supervisors, pastors. No són jerarquies, sinó diferents aspectes d'un mateix ofici: Ft 20:17, 28
- b) De les tasques d'evangelització: Ft 18:19-21; 19:8-10; 20:18-21 comp. 1C. 16:8-9.
- i) De les tasques de defensa i confirmació de l'Evangelí: Ft 20:29-31; 1Tm 1:3, 4; 2Tm 4:12.
- d) De la consagració a les tasques espirituals; no cobejant béns materials: Ft 20:20-21, 33-35.
- e) De la fidelitat en la carrera cristiana, fins el sacrifici si cal: Ft 20:22-24 comp. Ef 6:19-20.

Aquesta és la riquesa doctrinal dels textos que tracten del ministeri de Pau a Efes. Cal afegir tot l'ensenyament dictat personalment per l'apòstol durant els tres anys treballant allí, amb el que segurament va suplir qualsevol detall necessari d'acord la sana doctrina. A més, cal recordar que Pau donava instruccions a les esglésies perquè intercanviessin les epístoles apostòliques (Col 4:16), la qual cosa completava la seva instrucció. Tan ampli ventall, ens fa concloure que l'expressió ***tot el consell de Déu*** significa: ***totes les doctrines de la Paraula de Déu, sense ometre ni minimitzar cap d'elles.***

Som molt emfàtics en aquesta afirmació. Perquè si el Senyor Jesús, parlant de la Llei, va dir que ***“ni una iota ni una titlla no passaran de la Llei fins que tot s'hagi esdevingut”*** (Mt 5:18), és lògic afirmar que també les iotes i les titlles de les doctrines de la Gràcia que trobem al Nou Testament, no s'han de passar per alt. Això vol dir que, fins i tot els detalls que poguessin considerar-se més petits, tenen importància als ulls de Déu i han de ser respectats pels homes.

A la llum de tot això, hem de dir que s'equivoquen els germans que, distretament, han minimitzat doctrines per haver-les encasellat sota les categories de *fonamentals* i *secundàries*, o de *vitals* i *no essencials*. No trobem a les Escriptures cap regla que permeti fer aquestes ***“classificacions”*** comparatives. Segons la Paraula de Déu, tota doctrina i tot detall d'ella, és fonamental i és vital ***al propòsit per al qual Déu ens l'ha donat.*** Aquí regeix la mateixa llei que regeix per als nostres

cossos: “*I l’ull no pot dir a la mà: No et necessito. Ni el cap tampoc als peus: No us necessito*” (1Co 12:21). “*Tinguis compte de tu mateix i de la doctrina*”, va manar Pau a Timoteu (1Tm 4:16).

No obstant això, aquestes *categories* són moneda corrent en l’opinió general, i han arribat a produir un *status quo* en les relacions entre les esglésies que es regeix segons la següent regla: “En allò que és essencial, unitat; en la resta, llibertat; en tot, caritat”. Sona simpàtic, però no és bíblic, com ho veurem. En efecte, entre les doctrines que es consideren *secundàries*”, o *no essencials*, figuren assumptes tan seriosos i greus com el Baptisme, la forma de govern de l’Església i els esdeveniments relacionats amb la vinguda del Crist, per parlar dels més coneguts. Preguntem: *¿Són aquests assumptes no essencials?* Contestem: Són essencials, i molt; perquè al Baptisme s’invoca *el nom* del Senyor i, com a conseqüència, si l’acte del Baptisme no és correcte, s’està invocant el nom de Déu en va; pel que fa a la forma de govern, si no és la correcta, es compromet *l’autoritat del Senyor* com a únic Cap de l’Església; i pel que fa als assumptes relacionats amb l’escatologia, es compromet *la vinguda del Senyor i l’esperança de la seva Església*. Aquestes coses no poden quedar sota l’expressió “en la resta, llibertat”, ja que això equival a dir que cadascú les pot creure i practicar com consideri més adient, tot i que es contradiguin els uns amb els altres. **!No!**, germans, això no és bíblic, perquè aquest *status quo* permet la coexistència de la veritat i de l’error, sense cap risc per a l’error que, indiscutiblement, s’amaga protegit sota les discrepàncies que existeixen entre els mateixos germans que, paradoxalment, confessen que la Bíblia és la seva única autoritat en doctrina i pràctiques. Davant aquest fet, innegable, la frase de: “en la resta, llibertat”, cau per si sola condemnada per la sentència apostòlica que mana: “*però no tenint la llibertat com una cobertura de la malícia*” (1Pe 2:16), com ho permet l’*status quo*. Pel que fa la part final de l’expressió: “i en tot, caritat”, encara que sembla bona, el cert és que no és pot anomenar caritat bíblica a aquella que calla o es complau en la convivència de la veritat amb l’error, ja que és escrit: “*L’amor... s’alegra amb la veritat*” (1Co 13:6).

Però actualment, germans que militen en Concilis fonamentalistes, ens diuen que ells estan “*per tot el consell de Déu*”, sense adonar-se

que en aquests Concilis impera –ho sàpiguen o no– l’*status quo*. Les seves Cartes Constitucionals, no diuen res sobre si cal solucionar les discrepàncies doctrinals entre les seves denominacions membres. I, fins i tot en les seves *Declaracions doctrinals* es veu, en l’honrós esment de les doctrines bíbliques classificades com a Fonamentals, que no s’esmenten altres a les quals es qualifica com “igualmente bíbliques” però que no s’inclouen, perquè se sap que les denominacions membres discrepen sobre les mateixes. A més, en la redacció del seu article de fe sobre l’escatologia, s’ensuma el mètode *dialèctic* (tipus Barthista o Neoortodoxe) que permet expressar una idea o una doctrina mitjançant una terminologia de “síntesi” que a tots els ve bé... sigui que l’entenguin d’una manera o d’una altra. Es llegeix: “La vinguda del Senyor amb poder i glòria”, una frase que tots aprovarien, encara que no tots creuen el mateix pel que fa als propòsits d’aquesta vinguda, no esmentats perquè se sap que uns creuen que el Senyor vindrà per a arrabassar a la seva Església, i uns altres no ho creuen, que uns creuen que també vindrà a establir el seu Regne mil·lenari sobre la terra, i uns altres no ho creuen..., deixant d’aquesta manera l’enunciat *lliure* a la interpretació particular de cada confessió. És això defensar *tot el Consell de Déu*?

Les paraules de Pau als ancians d’Efes: “*Per això us dono testimoni en el dia d’avui que jo estic net de la sang de tots, perquè no he defugit d’anunciar-vos tot el consell/propòsit de Déu*” (Ft 20:26-27), no poden associar-se amb omissions doctrinals, ni adaptacions, ni amb el desinterès per corregir aquestes deficiències i discrepàncies, perquè totes aquestes coses afecten la integritat de les doctrines que conformen “*tot el consell de Déu*”. I totes aquestes coses són permeses, i fins i tot protegides per l’*status quo*, el qual, a més, considera *tabú* parlar de buscar l’eliminació de les discrepàncies “*caminant en la veritat en amor*” davant la Bíblia oberta i el bescoll i els genolls doblegats davant del Senyor.

Mirem-ho des d’altre punt de vista: el del Nom del Senyor. Jesu-Crist va dir a l’Església a Filadèlfia: “*Has guardat la meva paraula i no has negat el meu nom*” (Ap 3:8). Què, doncs, de les *denominacions* que s’aferren als seus *noms* perquè darrera d’ells es troben no només

les seves “glòries històriques” sinó els seus *distintius doctrinals*, que els diferencien d’uns altres amb qui –en moltes d’aquestes doctrines– discrepen? Ah!, se’ns diu, però per sobre de tot som Cristians. Això semblaria honrar al Nom *que* és damunt de tot nom (Ef 1:19-23), fins i tot sobre els noms *denominacionalistes*, però el cert és que això els acusa encara més, perquè no es pot pretendre aixoplugar-se sota el nom de Cristians per mantenir altres noms que parlen de les discrepàncies entre ells. El Nom de Crist no pot servir d’aixopluc a divisions doctrinals protegides per altres noms. Crist no està dividit ni pot ser ministre de discrepàncies (1Co 1:10-13). “*Al seu Nom la glòria*”, cantem tots; aleshores cal rendir els nostres *noms*, i sotmetre les discrepàncies doctrinals que representen el judici de la Veritat de la Paraula de Veritat. Això seria, creiem, la millor manera de mostrar que ***no neguem el Nom, el Nom de Jesu-Crist***, ja que ell és la Veritat i, com va dir davant Pilat: “*Jo per això he nascut, i per això he vingut al món: per a donar testimoni de la veritat. Tot el qui és de la veritat escolta la meva veu*” (Jn 18:37). Nosaltres també hem de donar testimoni de la veritat. Siguem doncs *cooperadors* a favor d’ella (3Jn 1:8b).

Però germans dirigents de Concilis ens han dit que aquests no tenen ni homes, ni temps, ni diners, per ocupar-se d’aquestes coses o per a formar cap comitè d’estudi com el del moviment Fe i Ordre –és clar que sense la presència de modernistes, per descomptat. I afegeixen que si nosaltres tenim aquest sentir, ells no, de manera que s’han de deixar tranquils els Concilis Fonamentalistes i dedicar-se cadascú als seus assumptes.

Germans: és això *estar per tot el Consell de Déu?*, tornem a preguntar. És que el cost d’un testimoni a favor de la Paraula i el Nom del Senyor, s’ha d’amidar per valoracions pragmàtiques on cal posar en la balança, diners i temps i possibilitats d’individus, o majors o menors garanties prèvies d’èxit? La Creu amb el seu missatge de sacrifici, la Bíblia que és exposada a escàndol per les nostres discrepàncies sobre les seves doctrines, també reclamen un lloc en aquesta balança, i del cert que inclinen l’agulla al seu favor. Mentre l’*ecumenisme* usurpa i tergiversa la Unitat Cristiana, posant en el seu erroni intent grans quantitats de diners i d’homes que produeixen tones de literatura tota plena de subtil engany, nosaltres, els “fonamentalistes”, no som capaços

d'humiliar-nos i clamar al Déu Vivent i Veritable perquè ens proveeixi, capaciti i utilitzii en tot que significa la doctrina bíblica de la Unitat Cristiana? I ens neguem a això mentre diem a tort i a dret que “estem per tot el Consell de Déu”? Ens sembla –i ens dol profundament dir-ho– que a la nostra falta de saviesa afegim la nostra falta de consciència sobre la responsabilitat cristiana. Que el Senyor ens apliqui, aquí també, els beneficis de la seva preciosa sang, i ens capaciti pel seu Esperit a servir-lo també en aquest front del testimoniatge, sense tenir en compte el cost i sense mirar altres resultats que aquells que surten de la paraula que diu: **“tant si escolten com si no”** (Ez 2:7).

Creiem que tots els germans fonamentalistes, especialment aquells que un dia –sense tenir en compte el cost– vam sortir fora del campament, portant l'oprobri de Crist i ens vam apartar d'Esglésies i denominacions apòstates, tenim el deure i el privilegi de donar aquest testimoniatge: **la unitat cristiana a nivells bíblics**. Creiem que l'Església a Filadèlfia (Ap 3:7-13) té alguna cosa per ensenyar-nos actualment: a testificar de manera que el Senyor pugui testificar de nosaltres: **“Has guardat la meva paraula i no has negat el meu nom”**.¹

Creiem que els creients hem de viure en la santa expectació de la vinguda del Senyor –sentiment que és general en tots els germans creients bíblics a través del món–, i hem de vetllar la vigília i preparar-nos per l'arrabassament. Creiem que les nostres esglésies han de donar un testimoniatge complert, tal com el Senyor ens ho mostra en la seva Paraula, especialment en la seva carta a l'Església a Filadèlfia (Ap 3:7-13), i que és necessari que ens mantinguem fidels en aquesta tasca per a no perdre la recompensa plena que el Senyor vol donar-nos.

¹N.T: originalmente el text incorporaba la següent referència història: Amb aquesta intenció i viu anhel, un grup d'Esglésies Cristianes Evangèliques d'Argentina i Uruguai, van sentir la càrrega espiritual d'haver rebut del Senyor una senyera per desplegar a causa de la Veritat (Ps 60:4). Així va emergir, el 17 d'Agost de 1966, el Testimoni “Philadelphia” o Testimoni d' Amor Fraternal. Creient necessari, pel que fa a la Unitat Cristiana, que cal definir bíblicament la seva doctrina i la seva pràctica, tant a nivell espiritual i doctrinal, com pel que fa a la cooperació i comunicó intereclesial, de tots els germans fonamentals en la fe que són sobre la terra, en aquests dies propers a la preciosa vinguda del Senyor per la seva Església, una i única, “que ell va adquirir amb la seva sang”, com llegim a Fets 20:28.

Creiem que els Concilis d'Esglésies que creuen en la Bíblia, han de crear un fòrum on es treballi, aplicant del mètode bíblic per la restauració de la unitat doctrinal, per l'eliminació de les discrepàncies en doctrina i pràctiques entre els fills de Déu.

Creiem que el temps que ens queda és curt: els senyals dels temps tenyeixen de vermellor els cims profètics de la Paraula de Déu; és urgent, doncs, l'evangelització de les ànimes, la santificació dels creients i la fidelitat dels sants.²

Creiem que aprofundir en l'ensenyament de la Paraula de Déu sobre la doctrina de la separació i sobre la doctrina de la unitat és un imperatiu del Senyor i no una opció.

Un testimoniatge d'aquesta naturalesa, té el seu preu, que ens sembla correctament expressat en les demandes santes que clamen: ***“Al Senyor, en completa sumisió! A la Bíblia, en completa obediència!”***. *“Aplegueu-me els meus sants, els qui han fet pacte amb mi amb un sacrifici”*, llegim al Psalm 50, versicle 5.

“Compra la veritat i no la venguis” (Proverbis 23:23), no permet alternatives i obliga a la fidelitat. Estarem disposats a pagar-ne el preu?

Aquest és el cost, germans, el cost d'un testimoniatge “per tot el consell de Déu” (Ft 20:26, 27).

²N.T: originalment el text incorporava la següent referència històrica: El Testimoni “Philadelphia” (Amor Fraternal) no és una *organització*, senzillament és un testimoni. No està governat per comissions directives. Qui el compren, el dóna en el seu lloc de residència. Conferències profètiques, jornades espirituals, congressos, trobades d'obers, es realitzen en diferents països sobre bases de tot lliures, voluntàries, segons el Senyor va guiant i movent-se entre molts sants i humils germans.

